

herom, og det vilde være endnu vanskeligere for Sygekassemyndighederne eller de stedlige Læger ude omkring at følge disse Regler. Det er naturligvis nok muligt at angive Sygdommene, men hermed er Vanskelighederne ikke ude af Verden, nej, de kommer frem, naar man skal til at bedømme, om en Person, som lider af — som jeg f. Eks. nævnte — Epilepsi, Syfilis, kronisk Ledbetændelse eller lignende, i Øjeblikket har omkring, over eller under en Trediedel af Erhvervsevne eller nogen Sinde faar det; thi selv om man har angivet Sygdommen, betyder det jo ikke, at denne Sygdom i alle Tilfælde vil medføre Invaliditet, ikke blot en forbigaaende Invaliditet. Det siger overhovedet ikke noget. Det bliver en Undersøgelse, som vil være meget vanskelig ud fra Patientens Forhold og de nærmere Omstændigheder efter de foreliggende Erklæringer, der skal til, for at man skal kunne afgøre, om vedkommende bør eller ikke bør invalideforsikres efter Ministerens Forslag. Derfor tror jeg, det vil give Usikkerhed. Jeg føler mig efter mit Kendskab til disse Forhold overbevist om, at det vil være meget vanskeligt at praktisere ude omkring, naar man vil være forsigtig og derfor spørger sig for, og man vil faa Masser af Sager ind til Administrationen.

Jeg ser, at jeg derefter har noteret, at den højtærede Indenrigsminister udbad sig en nærmere Forklaring af, hvad jeg mente med, at han var blevet „forskrækket i Gaaseøjne“. Det var kun en Høflighedsfrase, og jeg stryger den gerne. Jeg tror, at i Virkeligheden er den højtærede Minister blevet forskrækket over den Kritik, der er rejst.

Det var ikke rigtigt, naar Indenrigsministeren havde forstaaet mig saaledes, at hans Forslag til § 1 maatte kræve en Ændring i Fattiglovens § 63, 3d.e Stykke. Nej, det er desværre i § 63, 2det Stykke, den kræver en Ændring, og denne Ændring lader sig ikke tilvejebringe ad administrativ Vej. I den nye § 63, 2det Stykke, staar der nemlig, at Fattighjælps Virkning skal bortfalde med Hensyn til Hjælp, der paa Grund af Sygdom udredes til den — o. s. v. —, der kan føre Bevis for, at han i de sidste 3 Aar ikke har opfyldt og stadig ikke opfylder Helbredsbetingelserne for at optages som nydende Medlem i en anerkendt Sygekasse. Men naar vi forandrer Grundlaget for Forholdet mellem Sygekasse- og Invalidforsikring, er det, de Vanskeligheder opstaar, som jeg nævnte før, og som jeg for-

beholder mig nærmere at diskutere i Udvalget.

Endelig sagde den højtærede Indenrigsminister, at den Ordning, jeg havde skitseret, forekom ham at være ganske urimelig. Jeg giver Ministeren Ret i, at §§ 2—4, altsaa de Forslag, som jeg i Hovedsagen selv er fremkommet med, tilsigter i og for sig ikke at lukke Adgangen til Invalidforsikringen. Dette var heller ikke tilsigtet med det nye Forslag, jeg skitserede, men der var derved en Mulighed for gennem Invalidereffens Bistand at undgaa, at de mest stødende Tilfælde kom ind under Forsikringen. Det siger Indenrigsministeren nu er stridende mod enhver Forsikringsordnings Princip. Jeg vil dog dertil sige: Ja, det er det nok, men denne Forsikring er jo noget særligt, og hvis man ved at indføre en saadan Regel kunde undgaa hele det Maskineri, som § 1 efter dette Forslag vil kræve, og hvis man saa føjede en Bestemmelse til, der gik ud paa, at denne Adgang til at afslaa Invalidereffente dog kun skulde være gældende en vis kortere Tid, vilde man netop ramme de Tilfælde, i hvilke ogsaa vedkommende, naar han kendte Loven, kunde sige sig selv, at han har søgt at komme ind netop for at søge Invalidereffente, saa snart det lod sig gøre efter Loven. Derfor vil jeg dog alligevel bede om, at Forslaget maa blive overvejet og diskuteret i Udvalget. Den højtærede Minister sagde selv, at han troede, det burde overvejes meget nøje, og hvis dette ikke var et Udtryk for — hvad det undertiden er i det politiske Liv —, at det burde slaas ned, tror jeg ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister burde have overvejet det lidt nøjere, inden han gav det den Kritik, han gjorde det til Genstand for før.

Veistrup: Jeg er selvfølgelig i høj Grad bedrøvet over den Uklarhed, der synes at herske med Hensyn til de Udtalelser, jeg fremsatte. Jeg tror dog ikke, den højtærede Indenrigsminister har ganske Ret, thi jeg vilde paa Forhaand anse det for givet, at det vilde være ganske umuligt for mig at fremsætte Udtalelser, som den højtærede Minister ikke forstod — med den Klarhed, der karakteriserer Ministeren, især i egne Tanker. Det viste sig ogsaa, at der meget hurtig gik en Praas op for den højtærede Minister, idet han sagde, at jeg skulde vel ikke have sigtet til det, som en Partifælle i Folketinget har fremsat om en Graduering af Invalideunderstøttelsen. Nu maa jeg sige, at jeg ikke ved noget om, at